

Marc Vilarassau, jesuïta: proximitat i profunditat

Josep F. Mària, jesuïta

Nascut l'any 1968, en Marc va anar al Col·legi de Sant Ignasi i va començar Arquitectura abans de fer-se jesuïta (octubre de 1990). Al noviciat de Saragossa (1990-1992) va aprofundir en el desig de ser jesuïta que l'havia assaltat mesos abans al trencaones del port de Barcelona, després de veure una pel·lícula sobre el bisbe màrtir salvadoreny Oscar Romero.

Entre 1992 i 1997 és a Barcelona acabant Arquitectura, amb el parèntesi del curs 1995-1996, que viu a La Chacra, un barri pobre de San Salvador. Estudiant Teologia (Barcelona-París 1997-2003), l'exigència de profunditat el va portar a relacionar la reflexió amb la seva experiència espiritual en la pregària i en l'acció apostòlica.

De tornada de París, comença un temps d'especial plenitud a les terres de ponent (2003-2011). Va col·laborar al Col·legi Claver de Raïmat, a la parròquia de Sant Ignasi de Lleida, i a l'Institut de Ciències Religioses, on donava classes de teologia. A més va començar un blog (*L'homilia d'en Marc*) que ha estat seguit regularment per molts cristians. A Lleida mateix va pronunciar els seus últims vots com a jesuïta el 26 de setembre de 2009, després d'haver-s'hi preparat en una estada a Xile l'any 2008.

Però ja a mitjans de 2010 li descobrien un càncer de pulmó inoperable. Ajudat per la pregària, pels companys

«Ajudat per la pregària, pels companys jesuïtes, per la seva família i pels seus molts amics, la seva fe sacsejada va guanyar profunditat: sentia que Jesús a la creu l'acompanyava i el confortava»

jesuïtes, per la seva família i pels seus molts amics, la seva fe sacsejada va guanyar profunditat: sentia que Jesús a la creu l'acompanyava i el confortava. Per això la pau interior s'ha anat obrint pas en ell en aquests últims mesos.

El P. Adolfo Nicolás (superior general dels jesuïtes) bateja un dels mals d'avui amb el nom de *globalització de la superficialitat*. En Marc n'ha estat un antídoto eficaç: ha viscut la seva vocació des de la proximitat i la profunditat. Proximitat: escoltant i acollint les persones, cadascuna en les seua unitat. I profunditat: la unió a Jesús i el tarannà reflexiu ens han ajudat a penetrar al fons de la realitat, allà on habita la llum de Crist. Marc, que el mateix Crist se't faci del tot pròxim i et mostri la profunditat del seu Amor (Ef 3,16-19). Prega per nosaltres, acompanya'ns i inspira'ns.

«L'abraçada», una imatge que li agradava molt al Marc.

Càrol Garcia i Murillo

Algú pot pensar que el Marc ha tingut una vida curta: «Quina llàstima; era tan jove...» Doncs sí, certament ho era. Tanmateix, tot i no haver estat un trajecte gaire llarg mesurat en anys, aquest camí l'ha recorregut fins al final, plenament, amb molta intensitat i donant molt de fruit.

Va entrar a la Companyia de Jesús disposat a «donar-ho tot». Els seus companys de comunitat comparteixen que «s'abandonà» amb totes les conseqüències i fins al seu moment de comiat. Aquest fragment de la pregària dels Exercicis Espirituals ignasians va ser suficient per sentir interiorment el motiu que el va seduir: «Preneu, Senyor, i rebeu tota la meua llibertat, la meua memòria, el meu enteniment i tota la meua voluntat; tot el que sóc i posseeixo. Vós m'ho donàreu, a vós Senyor, ho torno.»

«El seu ressò arribava a racons infinits; era un comunicador nat i tenia un do per escoltar els altres, per la qual cosa va ser un gran col·laborador de la Pastoral de Joventut»

Quin desig per buidar-se... per buidar-se, poder trobar-se amb el Pare i entregar-li els seus «talents». «Talents» que, com a jove jesuïta, tan bé va saber administrar i invertir.

Arquitecte, format en Teologia a Barcelona i París, era un jove polifacètic, amb una capacitat de treball immensurable. Recordo la seva intel·ligència, la seva radicalitat i el seu zel pel Regne, la facilitat en l'escriptura i en les homilies que tant commovien... El seu ressò arribava a racons infinits. Era un comunicador nat i tenia un do per escoltar els altres, per la qual cosa va ser un gran col·laborador de la Pastoral de Joventut: sempre el caracteritzà una gran empatia amb el jovent. Aquests el recorden com un referent i amb una gran estima. Van admirar la seva tasca fins al final.

Recordo la resposta d'en Joan, un jove músic de la parròquia Sant Ignasi de Lleida, per agrair al Marc una felicitació d'aniversari: «Jo sóc el que et felicito i et dono les gràcies a tu, Marc, ja que vagis on vagis i allà on trepitges, sempre creix l'herba més verda, fresca i ferma.»

La seva malaltia el va portar a una nova missió: compartir amb altres persones que pateixen les seves vivències. En la debilitat del cos sembla que l'ànima s'uneixi més fortament. Quin gran misteri!

I en Marc, valent fins al final, com tant desitjava, va arribar a abraçar-se amb Ell. Nosaltres el miràvem i el vèiem envoltat de cadascun dels seus companys Jesuïtes, de la seva família, d'amics... i la seva mare, amb un somriure de serenor i enteresa, esperançada i en tot moment, al peu de la Creu.